

Unga och kyrkan.

Andra veckan i januari fick jag möjlighet att tillsammans med 400 andra medarbetare åka till Equmeniakyrkans vinterkonferens i Stockholm. Samlingar, gemenskap, gudstjänster, god mat och seminarier. En höjdpunkt var inledningsföreläsningen med Patrik Hagman.

Ett intressant seminarium var under rubriken: "Utan unga vuxna ingen kyrka." Det handlade om resan, att gå från tonåring till vuxen. En omvälvande resa också i tron. Carl-Johan Sävinger som leder APG 29 arbetet ledde samtalet.

Han liknade resan från tonår till vuxen som ett språng mellan två plataer. Förr var klivet inte så stort eller svårt. Idag är det annorlunda. Mellan dessa två plataer är en djup dalgång. När den unge väl kommer ner så är det en strid ström att ta sig över. Väl nere i vattnet så driver man iväg för att upptäcka, att väl över den strida floden, så har man förflyttats till ett helt nytt och okänt landskap. När man väl kommit upp på andra sidan, känner man inte igen sig. Verkligheten och världen är en annan än den man upplevde att man växte upp i. Kyrkans trygga rum är inte att känna igen.

Förr växte man upp i kyrkan, blev hemmastadd i den trygga miljön, blev kyrklig. Och när man klev in i vuxenvärlden, kände man igen sig i den kyrklighet som fanns där. Man växte upp som kyrklig och fortsatte att vara kyrklig livet ut.

Idag är det annorlunda. "Kyrkligheten" räcker inte ända fram. Att vara kyrklig som ung, räcker inte för att klara språnget till vuxenvärlden, och finna sin "kyrklighet" där. Sävinger talar om lärjungaskap och är något på spåret. Om den unge formas av lärjungaskap, eller ett begrepp som jag hellre använder, efterföljelse. Så blir det lättare att navigera och hitta sin plats i den kyrkliga gemenskapen, som vuxen.

Utmaningen blir då att det måste finnas en vuxen generation att ta rygg på, att följa. "Problemet" ligger kanske inte i ungdomskulturen och den unga generationen. Om språnget från ung till vuxen, i kyrkan, handlar om efterföljelse. Så behöver det finnas en vuxen generation att följa. Kanske är då utmaningen, inte att de unga ska anpassas, utan att de vuxna ska bli "efterföljare" istället för "kyrkliga".

Plötsligt blir utmaningen att få med de unga i kyrkan, in i den vuxna gruppen i kyrkan lättare. Eller kanske svårare? Lättare, därför det är inte de unga som måste förändras utan vi vuxna som måste bli "efterföljare". Vi har så att säga, nyckeln till förändringen i våra egna händer. Sävinger nämnde tanken på en RPG29 skola. Lärjungaträning för 65+. Jag tänker, skulle vi inte kunna börja en APG60+ skola, i Örebro – vad skulle hända då?

Samtal om vår väg genom livet. Kan vi bjuda in?

Den senaste kyrksöndagen, 10 december, pratade vi om och visade exempel på hur *Alphakurser* och en samtalscirkel kring WHO:s faktorer för existentiell hälsa, *Söka och finna livsmod* rönt stort intresse. Vi skulle gärna vilja bjuda in till samtalscirkel för vår egen fördjupning i livsviktiga frågor, med möjligheten att bjuda med andra.

Den 6 februari kl. 17 bjuder vi in till samtal i Vasa om hur och om detta kan ordnas.